

om, hvorvidt den kun skulle dække tilfælde, hvor en *terrorist offence* faktisk begås, eller tillige forsøg eller trusler, som i den sidste ende også blev omfattet.³⁸⁾ Dette gælder også, for så vidt angår ansvar for forsøg eller medvirken. Gerningsstedet for de af konventionen omfattede forhold er også uden betydning for, om de skal betragtes som lovovertrædelser.³⁹⁾

Justitsministerens forslag til ny § 114 a

6. I det aktuelle lovforslag indgår der en helt ny bestemmelse, der foreslås indsat som § 114 a.⁴⁰⁾

Forslaget til ny § 114 a har sit udspring i den nye europæiske konvention. Denne forpligter som omtalt til kriminalisering af tilskyndelse/hvervning/oplæring til *terrorist offences*. Herved forstås som nævnt ikke uden videre det samme som terrorhandlinger, men forhold omfattet af en række eksisterende, separate konventioner, der både handler om egentlige terrorhandlinger begået med et specifikt terrorforsæt og andre mere eller mindre voldelige forhold, der krænker bestemte beskyttelsesinteresser, f.eks. luftfartssikkerheden eller diplomaters sikkerhed, uden at der er forudsat et bestemt formål, motiv eller forsæt med hensyn til at skræmme en befolkning, true en regering etc., sådan som det kræves efter den gældende § 114 i straffeloven, der bygger på definitionen i rammeafgørelsen om bekæmpelse af terrorisme.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke i sig selv nogen nykriminalisering; men en sådan følger i vid udstrækning af koblingen mellem bestemmelsen og andre paragraffer. Umiddelbart angiver bestemmelsen udelukkende visse grunde til strafforhøjelse på nærmere fastlagte måder. Første led i bestemmelsens første punktum lyder således:

§ 114 a. Begås en af de i nr. 1-6 nævnte handlinger, uden at forholdet omfattes af § 114, kan straffen overstige den højeste for lovovertrædelser foreskrevne straf med indtil det halve; [...].⁴¹⁾

Herefter følger der en meget omfattende og kompliceret opregning i seks separate afsnit af de handlinger, som bevirker den foreskrevne skærpelse af maksimumstraffen for en given overtrædelse. Hvert afsnit består af en lang opremsning af udvalgte paragraffer i straffeloven med tilføjelse af en forudsætning om, at forholdet i det givne tilfælde er omfattet af en af de an-

førte konventionsbestemmelser. Af pladshensyn gengives her blot det mest enkle afsnit, som findes i forslaget § 114 a, nr. 3:

3) Overtrædelse af § 261, stk. 1 eller 2, når handlingen er omfattet af artikel 1 i den internationale konvention imod gidseltagning af 17. december 1979.

I hvert af de øvrige afsnit opregnes 18-20 straffelovsparagraffer eller dele af sådanne. Opregningen er udtryk for en vis logik, idet den dels omfatter en række almindelige bestemmelser om brandstiftelse, vold mv., dels angiver variende delikter med samme grundlæggende beskyttelsesinteresser som de specifikke konventioner. Men let læsning er det ikke. Straffeloven indeholder ikke nogen anden bestemmelse, der har en blot tilnærmelsesvis så uoverskuelig og kompliceret ordlyd.

I fire af afsnittene henvises der til en enkelt konventionsbestemmelse, i et afsnit til to konventioner og i et afsnit til tre sådanne.

Bestemmelsen er ikke blot ulæselig, men også af andre grunde ejendommelig og betænkelig.

7. Den foreslåede § 114 a vil som sagt ikke i sig selv bevirke nogen nykriminalisering. Men i realiteten skaber den en lang række nye delikter. Dette sker i kraft af, at anvendelse af de skærpede strafferammer, som etableres med bestemmelsen, forudsætter, at overtrædelser af de opregnede paragraffer også er omfattet af de i tilknytning hertil anførte konventionsbestemmelser. Dette indebærer, at et forholds strafbarhed ikke alene skal bedømmes i forhold til straffelovens gerningsindhold, men tillige i forhold til en given konventionsbestemmelse. I mange tænkelige tilfælde vil det næppe volde store vanskeligheder at afgøre, om et forhold er klart omfattet af en bestemt konventionsbestemmelse. Men i andre tilfælde vil bedømmelsen langtfra være oplagt.

Konventionsbestemmelser om kriminaliseringspligter er ikke konciperet med henblik på umiddelbar inkorporering i national ret gennem henvisninger i strafferetlige blanketbestemmelser. Ordlyden i sådanne konventionsbestemmelser kan være præget af forholdsvis brede formuleringer eller en terminologi, som kun har præcis mening i bestemte retstraditioner, især når det drejer sig om tilregnelseskrav og forpligtelser vedrørende kriminalisering af forsøg og medvirken. Bestemmelserne kan være udslag af be-